

Jennifer Hillier

Zie mij

A.W. Bruna Uitgevers

1

Het proces heeft het nieuws nauwelijks gehaald. Dat is positief natuurlijk, want minder journalisten. Maar ook betreurenswaardig: hoe afschuwelijk en ziek moet een misdaad tegenwoordig zijn om de landelijke pers te halen?

Fucking ziek dus.

Calvin James, ook bekend als de *Sweetbay Strangler*, wordt alleen even genoemd door *The New York Times* en CNN; zijn misdaden zijn blijkbaar niet sensationeel genoeg om aandacht te krijgen in *People of The View*. Voor de inwoners van de noordwestelijke staten echter – Washington, Idaho en Oregon – is het proces tegen de Sweetbay Strangler belangrijk.

De verdwijning van Angela Wong, veertien jaar geleden, veroorzaakte een golf van ontzetting in Seattle en omgeving omdat Angela's vader een hoge piet bij Microsoft was (en een persoonlijke vriend van Bill Gates). Er werden zoektochten georganiseerd, interviews gegeven, en er werd een beloning uitgelooft die elke dag werd verhoogd. Dat haar lichamelijke resten nu, na zoveel jaar, zijn gevonden – op nog geen kilometer van haar ouderlijk huis – heeft hier voor heel wat beroering gezorgd. Voor de mensen hier ligt het allemaal nog vers in het geheugen; op Twitter was #JusticeForAngela vanmorgen trending. Het stond op de negende of tiende plaats van de populairste hashtags. Niet langer dan een uur of drie, maar toch.

Angela's ouders zitten in de rechtszaal. Ze zijn ongeveer

een jaar na de vermissing van hun dochter gescheiden; haar verdwijning was de nekslag voor hun al tien jaar verslechterende huwelijk. Ze zitten een paar rijen achter de officier van justitie, naast elkaar, allebei met hun nieuwe echtgenoten, verenigd in hun verdriet en hun hoop op gerechtigheid.

Georgina Shaw kan zichzelf er niet toe zetten oogcontact met hen te maken. De aanblik van hun gezichten, getekend door verdriet en woede, is het ergste van alles. Ze had hun de afgelopen veertien jaar vele slapeloze nachten kunnen besparen. Ze had hun kunnen vertellen wat er was gebeurd, die fatale nacht waarin Angela verdween.

Geo had heel veel voor hen kunnen betekenen.

Angela's moeder was veertien jaar geleden een oppervlakkige, materialistische vrouw die zich meer bekommerde om haar status op de countryclub dan om de bezigheden van haar tienerdochter, en Angela's vader had al net zo weinig interesse in zijn dochter. Hij was een workaholic die in het weekend liever pokerde of een rondje golf liep dan dat hij tijd met zijn gezin doorbracht. Tot Angela spoorloos verdween. Dat bracht hen samen en dreef hen uiteindelijk weer uit elkaar. Ze reageerden op haar vermissing zoals iedere normale, liefhebbende ouder zou doen. Opeens waren ze heel kwetsbaar. Emotioneel.

Geo herkent Candace Wong, tegenwoordig Candace Platten, bijna niet. Vroeger was ze onmogelijk slank, maar nu is ze ten minste tien kilo aangekomen. Ze lijkt er gezonder door. Viktor Wong ziet er min of meer hetzelfde uit als vroeger, met meer buik en minder haar.

Geo had een groot deel van haar jeugd doorgebracht in Angela's huis, er talloze afhaalpizza's verorberd in de keuken en er vele malen gelogeerd als haar vader lange nachten op de spoedeisende hulp van het ziekenhuis werkte. Ze had de Wongs gesteund in de dagen nadat hun enige kind

niet thuishkwam, geruststellend beweerd dat Angela gevonden zou worden, antwoorden gegeven waardoor ze zich beter voelden maar die niets met de waarheid te maken hadden. De Wongs werden uitgenodigd bij de eindexamenuitreiking van de middelbare school waar ze een speciale award kregen voor Angela's verdiensten: aanvoerder van het cheerleadersteam, sterspeelster van het volleybalteam, voorbeeldige leerling met alleen maar achten en negens. En elk jaar daarna stuurde Candace Wong Platten, waar ze ook zat op de wereld, een kerstkaart naar Geo. Twaalf kaarten, allemaal op dezelfde manier ondertekend: *'Liefs, Angies moeder'*.

Nu haten ze haar. Sinds ze de rechtszaal is binnengekomen voelt ze hun ogen al op haar branden. En nu ze in de getuigenbank zit, ook die van de jury.

Geo is voorbereid op de vragen die gaan komen en met haar blik gefixeerd op een vaag punt ver achter in de rechtszaal, beantwoordt ze die zoals ze heeft geoefend. De assistent van de openbare aanklager heeft alles met haar doorgenomen. Eigenlijk is ze hier alleen om wat meer drama en kleur aan het proces te geven door te beschrijven wat er die nacht precies is gebeurd.

De openbare aanklager heeft een sterke zaak; er is een overvloed aan bewijs tegen Calvin James nadat hij, na de moord op Angela, nog drie vrouwen heeft vermoord. Geo is hier alleen om te vertellen over de enige moord waarbij ze betrokken was; die op haar beste vriendin. Na haar getuigenis wordt ze overgebracht naar de Hazelwood-gevangenis, waar ze vijf jaar moet zitten.

Vijf jaar. Een nachtmerrie, maar ook een cadeau, het resultaat van een slimme strafverminderingdeal, geregeld door haar peperdure advocaat die handig gebruik heeft gemaakt van de druk op de officier van justitie om de Sweetbay Strangler voorgoed op te sluiten. Het publiek schreeuwt

om de doodstraf voor een seriemoordenaar zoals hij, maar dat zal het niet worden; niet in een stad die zo liberaal is als Seattle. De openbare aanklager eist levenslang voor Calvin James, dus is vijf jaar voor Geo volgens vele commentaren op #JusticeForAngela lang niet genoeg. Geo zal nog jong zijn als ze wordt vrijgelaten en genoeg tijd hebben om opnieuw te beginnen, de tijd hebben om nog te trouwen, kinderen te krijgen, een mooi leven te hebben.

In theorie in elk geval.

Ze werpt een snelle blik op Andrew, die op de derde rij van achteren stoïcijns naast haar vader zit. Door hem ziet ze er leuk uit vandaag, hij is vanmorgen haar favoriete Dior-jurk en Louboutin-pumps komen brengen. Ze vangt zijn blik.

Andrew werpt haar een klein opbeurend glimlachje toe wat haar even een goed gevoel geeft, maar dat natuurlijk niet beklijft.

Haar verloofde weet niet wat ze heeft gedaan. Maar dat zal nu niet lang meer duren, nog even en hij hoort het.

Geo kijkt neer op haar handen die keurig in elkaar gevouwen op haar schoot liggen. Haar verlovingsring met een ovale driekaraats diamant omringd door kleinere diamanten zit nog steeds om haar vinger. Nog wel.

Andrew Shipp heeft een uitstekende smaak. Natuurlijk heeft hij die! Met zo'n uitstekende opvoeding, prestigieuze familienaam en goedgevulde bankrekening is dat niet meer dan logisch. Als hij het straks uitmaakt – wat hij natuurlijk doet, het enige wat belangrijker voor hem is dan Geo, is het familiebedrijf en de goede naam – geeft ze hem die ring terug. Natuurlijk geeft ze hem terug. Dat hoort nu eenmaal zo...

Er staat een foto van Angela in posterformaat op een ezel voor de jury opgesteld. Geo herinnert zich de dag waarop die foto is gemaakt, een paar weken na het begin van hun

vijfde jaar op St. Martin's, hun middelbare school. Geo heeft de volledige versie van de foto ergens thuis liggen. Hij is genomen tijdens de Puyallup Fair (tegenwoordig omgedoopt in de Washington State Fair); twee beste vriendinnen naast elkaar, Geo met een blauwe suikerspin en Angela met een smeltend ijsje in haar hand. Op de foto hier, uitvergroet en zonder Geo, straalt Angela, met een vrolijke lach en sprankelende bruine ogen, haar haar licht op in de zon. Een prachtig meisje op een prachtige dag met een prachtige toekomst.

Naast die foto staat een andere ezel met nog een tot posterformaat uitvergroete foto. Daarop zijn Angela's lichamelijke resten te zien; gevonden in het bos achter Geo's ouderlijk huis. Gewoon een hoopje botten in de aarde; op de televisie ziet het er altijd veel akeliger uit. Maar het verschil is dat deze botten écht zijn, de botten van een meisje dat veel te jong en veel te gewelddadig van het leven is beroofd.

De openbare aanklager stelt Geo allerlei vragen om voor de jury een portret van Angela Wong te schilderen, gezien door de ogen van haar beste vriendin. Ze geeft keurig antwoord en weidt nooit uit, vertelt nooit meer details dan nodig. Haar stem galmt door de luidsprekers in de rechtszaal en klinkt veel kalmer dan ze zich voelt. Het diepe verdriet dat ze sinds de moord op Angela elke dag van haar leven met zich meedraagt is niet hoorbaar, ondergesneeuwd doordat ze zo helder en duidelijk mogelijk probeert te spreken.

Vanaf zijn plek neemt Calvin haar nauwlettend op, met priemende ogen. Hij lijkt dwars door haar heen te kijken. Het voelt net zoals vroeger, alsof hij haar weer in zijn macht heeft. Geo vertelt de rechtbank over hun relatie, toen ze met elkaar gingen, toen zij net zestien was en hij nog gewoon Calvin was en niet de Sweetbay Strangler. Toen ze dacht dat ze verliefd op elkaar waren. Ze vertelt over zijn

gewelddadigheid, zowel fysiek als verbaal, vertelt de gefascineerde rechtbankbezoekers over Calvins obsessieve en bazige karakter. Ze beschrijft haar angst en verwarring, dingen die ze nooit aan iemand heeft verteld, zelfs niet aan Angela en al helemaal niet aan haar vader. Dingen die jarenlang in een afgesloten laatje in haar hoofd hebben gezeten, opgeborgen in een hoekje van haar geheugen waar met grote letters VERBODEN TOEGANG op stond.

Als je kon afstuderen op compartimentaliseren – iets in een laatje opbergen, dat op slot draaien en het nooit meer opendoen – dan was Geo nu professor.

‘Als u in de jaren erna in de kranten las of op het nieuws hoorde over de Sweetbay Strangler, hebt u toen ooit vermoed dat dat Calvin James kon zijn?’ vraagt de officier van justitie nu.

Geo schudt haar hoofd. ‘Ik keek nooit naar het nieuws. Ik had natuurlijk van mijn vader wel iets over de Sweetbay Strangler gehoord, omdat hij nog steeds in Sweetbay woont, maar ik heb nooit enig verband gelegd. Ik besteedde er eigenlijk nauwelijks aandacht aan.’

Dat is waar en als ze een korte blik op Calvin werpt, ziet ze zijn mondhoeken iets verder omhooggaan. Een millimeter. Een lachje. Haar geliefde was vroeger, op zijn eenentwintigste, al knap. Maar nu, op zijn vijfendertigste, ziet hij eruit als een filmster. Zijn gezicht is wat voller dan vroeger, hij heeft sterke, regelmatige trekken. Zijn haar, nu met een enkel draadje grijs bij de slapen, is gestyled in een perfecte net-uit-bed-look en de rimpeltjes om zijn ogen maken hem alleen nog maar aantrekkelijker. Hij is gekleed in een eenvoudig pak, zit ontspannen op zijn stoel en maakt af en toe een aantekening op een geel notitieblok dat voor hem ligt. Dat lachje ligt al vanaf het moment dat Geo de rechtszaal binnenkwam op zijn lippen. Ze vermoedt dat zij de enige is die het ziet. En dat het speciaal voor háár is.

Als ze zijn blik ontmoet, gaat er een tinteling door haar heen. Die verdomde tinteling, zelfs nu nog, na alles. Vanaf het moment dat ze hem ontmoette tot de allerlaatste keer dat ze hem zag, was die tinteling er, die enorme fysieke aantrekkingskracht. Iets wat ze vóór hem nooit had gevoeld. En na hem ook niet. Zelfs niet met Andrew. Júíst niet met Andrew; haar verloofde, hoewel ze hem eigenlijk niet meer zo kan noemen omdat de bruiloft die voor volgende zomer gepland staat nu natuurlijk niet doorgaat.

Haar handen liggen op haar schoot en ze draait de ring rond haar vinger. Ze voelt het geruststellende gewicht ervan, de zekerheid, de veiligheid. Het was een symbolisch moment toen Andrew haar die ring gaf, niet alleen omdat het een symbool was voor zijn wens om met haar te trouwen, maar ook voor het leven dat ze voor zichzelf had opgebouwd: een bachelor aan de Puget Sound State University, een master aan de University of Washington, op haar dertigste onderdirecteur – de jongste ooit – bij Shipp Pharmaceuticals.

Oké, een deel van haar succes heeft te maken met het feit dat ze verloofd was met Andrew Shipp, directeur en troonopvolger van Shipp Pharma, maar het grootste deel heeft ze zelf verdiend; ze heeft zich uit de naad gewerkt.

Het doet er allemaal niet meer toe, dat leven is voor altijd voorbij.

Aan de ene kant weet ze dat ze er goed vanaf komt. Een lage straf. Haar dure advocaat is elke cent die Andrew hem heeft betaald dubbel en dwars waard geweest. Maar aan de andere kant: vijf jaar! Vijf jaar, verdomme! In de gevangenis zal het geen zier uitmaken of ze een universitaire graad heeft, een succesvolle carrière met een salaris van zes cijfers (inclusief bonus) en ze op het punt stond deel te worden van een van Seattles oudste en meest elite families. Als ze vrijkomt – ervan uitgaande dat ze niet wordt vermoord in

de douches – staat er een dik kruis achter haar naam. Zware delinquent. Dan krijgt ze nooit meer een baan en verschijnt elke keer dat iemand haar naam googelt de zaak van de Sweetbay Strangler op het scherm. Het internet vergeet niets. Ze zal helemaal opnieuw moeten beginnen, alles vanaf de grond weer moeten opbouwen. Nee, niet vanaf de grond, vanuit de diepe kuil die ze voor zichzelf heeft gegraven, waaruit ze haar weg omhoog zal moeten klauwen.

Helder en duidelijk vervolgt ze haar verslag van de gebeurtenissen van die nacht. De aandacht van de jury en de toeschouwers is gevangen. Met haar ogen nog steeds op een plekje achter in de zaal gericht, vertelt ze verder. Het na-de-wedstrijd-feestje bij Chad Fenton thuis. De fruit-punch waar meer wodka in zat dan vruchtensap. Dat Angela en zij vroeg weggingen en giechelend in hun blote jurkjes naar Calvins appartement waren gewankeld. Allebei stomdronken. De dreunende muziek uit Calvins stereo. Angela dansend. Angela flirtend. Nog meer drank, de wereld die om haar heen draaide, een caleidoscoop van vage vormen en kleuren tot ze het bewustzijn verloor.

Toen, een tijd later, de autorit naar Geo's huis, Calvin achter het stuur, Angela opgevouwen in de achterbak van de auto. De lange tocht diep het bos in, met alleen het licht van het minizaklampje aan Calvins sleutelring. De koele nacht. Hoe het rook naar bos en bomen. Hoe hard de grond was. Hoe ze alleen kon huilen. Geo's jurk, smerig, onder de aarde, gras en bloed.

'U hebt niet gezien dat Calvin James het lichaam in stukken zaagde?' houdt de aanklager aan.

Geo knijpt haar ogen even dicht. Hij wil de aandacht vestigen op het feit dat Angela's lijk in stukken was gezaagd. Benadrukken hoe afgrijselijk de moord was. Haar beste vriendin was al dood, maar desondanks is het monsterachtig om zoiets te doen.

‘Nee, ik heb niet gekeken toen hij het deed,’ antwoordt ze. Ze staart strak voor zich uit terwijl ze het zegt. Ze kijkt niet naar hem. Niet naar Calvin. Dat kan ze niet.

‘Welk gereedschap gebruikte hij ervoor?’

‘Een zaag. Uit het schuurtje in onze achtertuin.’

‘Een zaag van uw vader?’

‘Ja.’ Ze doet haar ogen dicht. Ze kan het blikkeren van het metaal in het maanlicht nog voor zich zien terwijl Calvin de zaag omhooghoudt. De houten handgreep, de zigzag-tanden. Later zat het zaagblad onder het bloed, stukken huid en haren.

‘De grond was te... Er waren te veel stenen. Het lukte niet om een gat te maken dat groot genoeg was voor... voor haar hele...’

Geritsel en zacht gemompel in de rechtszaal. Er staat iemand op. *Andrew Shipp*. Hij kijkt naar Geo, hun blikken kruisen elkaar. Haar verloofde knikt haar toe, een verontschuldigend licht neigen van zijn hoofd. Dan loopt hij de rechtszaal uit; hij verdwijnt achter de zware deuren achterin.

Ze zal hem waarschijnlijk nooit meer zien. Dat doet meer pijn dan ze had gedacht. Ze draait de ring een paar keer ruw om haar vinger en stopt de pijn weg in een verborgen hoekje van haar geest tot het moment waarop ze hem onder ogen kan zien.

Walter Shaw, nu met een lege stoel naast hem, verroert zich niet. Geo’s vader is geen man die zijn gevoelens gemakkelijk toont en het enige teken van emotie is de eenzame traan die over zijn wang glijdt. Hij kent dit verhaal ook niet en ze zal het hem niet kwalijk nemen als hij achter Andrew aan de zaal uit loopt. Maar haar vader blijft zitten. *Goddank*.

‘Hoe lang duurde het? Het in stukken zagen?’ vraagt de aanklager.

‘Een tijdje,’ zegt Geo zacht.

Er klinkt een snik ergens vanuit het midden van de zaal. Candace Wong Plattens schouders schokken en haar ex-echtgenoot slaat zijn arm om haar heen, hoewel het duidelijk is dat hij op het punt staat zelf ook in tranen uit te barsten. Hun huidige partners zitten stil en geschokt naast hen, niet in staat te reageren, niet wetend wat te doen. Het is niet hún dochter, niet hún verlies, maar ze voelen het net zo goed.

‘Het leek heel lang.’

Alle ogen zijn op haar gericht. Ook die van Calvin. Langzaam kijkt ze naar hem op totdat ze elkaar eindelijk echt aankijken. Voor het eerst sinds ze is binnengekomen, houdt ze zijn blik vast. Hij knikt bijna onmerkbaar, ze ziet het alleen omdat ze erop wacht. Ze wendt haar blik af en richt haar aandacht weer op de aanklager die net een slokje water neemt.

‘Dus jullie lieten haar daar dood en in stukken gezaagd achter,’ zegt de officier van justitie, terwijl hij terugloopt naar de getuigenbank. ‘En toen ging u gewoon door met uw leven, alsof het allemaal nooit was gebeurd. U loog tegen de politie. U loog tegen haar ouders. U hebt hen veertien jaar in het ongewisse gelaten, veertien jaar laten lijden, hun nooit verteld wat er met hun kind is gebeurd.’

Hij zwijgt en kijkt veelbetekenend naar Geo, naar Calvin en dan naar de jury. Als hij verdergaat, is zijn stem niet luiders dan een harde fluistering zodat iedereen zich moet inspannen om hem te verstaan. ‘U liet uw beste vriendin achter in het bos, nadat uw vriendje haar in stukken had gezaagd, op nog geen honderd meter van het huis waar u woonde.’

‘Ja,’ zegt ze en ze knijpt haar ogen weer dicht. Ze weet hoe afgrijselijk ze klinkt, omdat ze weet hoe afgrijselijk het was. Maar er komen geen tranen. Die heeft ze niet meer.

Iemand in de zaal huilt nu zachtjes. Jammeren is het meer. Het is Angela's moeder, haar borstkas gaat hevig op en neer en haar gezicht gaat schuil achter haar handen. Haar felrode nagellak is afgebladderd, dat kan Geo zelfs vanaf de plek waar zij zit zien. Haar ex-man huilt niet. Maar als hij een zakdoek uit de linkerborstzak van zijn colbertje trekt om die aan zijn ex-vrouw te geven, trilt zijn hand hevig.

De aanklager heeft geen vragen meer. De rechter kondigt een lunchpauze aan. De juryleden lopen achter elkaar de zaal uit en het publiek staat op en strekt de benen. Er wordt gebeld, gejaagde journalisten tikken op laptops. De agent van de parketpolitie helpt Geo uit het getuigenbankje en ze lopen langzaam langs de tafel waarachter Calvin zit. Hij komt overeind en pakt haar hand beet als ze voorbijkomt, zodat ze even stil moet staan.

'Goed je te zien,' zegt hij. 'Zelfs nu.'

Hun gezichten zijn slechts een paar centimeter van elkaar verwijderd. Zijn ogen zijn nog precies zoals ze zich herinnert: levendig groen met een haast gouden randje om de pupillen. Ogen die ze ziet in haar dromen, wanneer ze zijn stem hoort en zijn handen op haar lichaam voelt, waarna ze badend in het zweet wakker schrikt. Maar dit is echt. Hij staat vlak voor haar.

Ze zegt niets omdat er niets te zeggen valt. Niet met iedereen rondom hen en alle ogen op hen gericht. Ze trekt haar hand uit de zijne. De parketwacht duwt haar verder.

Ze voelt dat Calvin een papiertje in haar hand heeft gedrukt en vouwt haar vingers eromheen, waarna ze haar hand in de zak van haar jurk stopt. Dan blijft ze staan om haar vader gedag te zeggen en ze schuift haar verlovingring van haar vinger om die aan hem te geven.

Walter Shaw omhelst haar onhandig. Dan laat hij haar los en keert hij zich om, zodat ze niet kan zien hoe geëmotioneerd hij is.

Het proces is niet voorbij, maar Geo's aandeel erin wel. De volgende keer dat ze haar vader ziet, zit ze in de gevangenis.

De parketwacht brengt haar terug naar de cel onder de rechtszaal, waar ze op een bankje in de hoek gaat zitten. Als zijn voetstappen wegsterven, voelt ze in haar zak.

Het is een afgescheurd hoekje papier. Geel, afkomstig van een notitieblok. Calvin heeft er een paar woorden op geschreven, in zijn keurige, kriebelige handschrift. 'Graag gedaan', staat er, met een getekend hartje ernaast.

Ze knijpt het tot een propje en slikt het door; de enige manier waarop ze het kan laten verdwijnen.

In haar eentje in de cel zinkt ze weg in haar gedachten. Het verleden, het heden en de toekomst vermengen zich, de stemmen in haar binnenste klinken door de stemmen van de bewakers op de gang heen. Ze hoort hen praten over de laatste aflevering van *Grey's Anatomy* en vraagt zich even af of ze in de gevangenis ook *Grey's Anatomy* kan kijken. Ze heeft geen idee hoeveel tijd er is verstreken wanneer er opeens een donkere schim aan de andere kant van de tralies staat.

Het is rechercheur Kaiser Brody. Met een papieren zak van een hamburgertent en een milkshake in zijn hand. Aardbeien. De papieren zak zit vol vetvlekken en het water loopt Geo meteen in de mond. Sinds het ontbijt hier in deze cel – een klein metalen kommetje koude haveremoutpap op een plakkerig dienblad – heeft ze niets meer gegeten.

'Als dat niet voor mij bedoeld is, ben je een regelrechte sadist,' zegt ze.

Kaiser houdt de zak in de lucht. 'Het is voor jou. En je krijgt het... als je me vertelt wat Calvin James daarnet in je hand stopte.'

Geo staart naar de zak. 'Geen idee waar je het over hebt.' 'Hij pakte je hand en stopte je iets toe.'

Ze schudt haar hoofd. Ze ruikt gegrild rundvlees, gebakken uitjes, friet. Haar maag rommelt luidruchtig. ‘Hij heeft me niets toegestopt, Kai, dat zweer ik. Hij pakte mijn hand, zei dat het goed was me te zien en ik trok zonder iets te zeggen mijn hand weer weg. Dat is alles.’

Hij gelooft haar niet. Hij geeft de bewaker een teken, waarop die de metalen deur van het slot draait. Kaiser controleert haar handen, speurt de vloer af. Hij gebaart dat ze moet opstaan. Dat doet ze. Hij fouilleert haar, voelt in haar zakken. Zonder resultaat. Dan overhandigt hij haar de zak, berustend.

Ze scheurt het papier meteen open.

‘Ho, ho, rustig aan.’ Hij gaat naast haar op de koude metalen bank zitten. ‘Het zijn twee burgers en er is er één voor mij.’

Geo heeft de hare al uit het papiertje gehaald. Ze neemt een enorme hap, het vet sijpelt over de voorkant van haar dure designerjurk. Het kan haar niks schelen. ‘Mag dit eigenlijk wel?’

‘Wat? De burger?’ Kaiser haalt de bovenste helft van het broodje eraf en verdeelt een hand frietjes over het vlees. Dan legt hij het halve broodje er weer op en neemt een reusachtige hap. ‘Je hebt je getuigenis ondertekend dus het interesseert niemand of ik met je praat of niet.’

‘Dat je dat nog steeds doet!’ Ze kijkt vol zogenaamde afschuw naar zijn hamburger. ‘Friet op je burger leggen! Zo verschrikkelijk middelbare school!’

‘Ach, in sommige dingen ben ik veranderd, en in sommige niet,’ zegt hij. ‘Ik wed dat voor jou hetzelfde geldt.’

‘Vertel, waarom ben je hier?’ vraagt ze een paar minuten later, als ze de helft van haar hamburger heeft verorberd en haar maag niet meer rommelt.

‘Eh... Dat weet ik niet precies. Ik denk dat ik je wilde zeggen dat ik je niet haat.’

‘Je hebt er alle reden toe.’

‘Niet meer,’ zegt Kaiser met een zucht. ‘Ik kan het eindelijk afsluiten. Loslaten. En ik adviseer je hetzelfde te doen. Je hebt het zo lang geheimgehouden, zo lang met je mee moeten dragen. Veertien jaar... Dat moet heel zwaar zijn geweest, ik kan me niet voorstellen hoeveel impact dat op je moet hebben gehad. En nog. Dat is op zichzelf al een straf.’

‘Ik denk niet dat Angela’s ouders het met je eens zouden zijn.’ Maar ze is blij dat hij het zegt. Ze voelt zich een klein beetje minder een monster. Een heel klein beetje minder.

‘Maar daarom ga je ook naar de gevangenis. Zodat je het kunt uitzitten en daarna een nieuwe start kunt maken. Je redt het wel. Je bent altijd sterk geweest.’ Kaiser legt zijn broodje neer. ‘Toen ik erachter kwam wat je had gedaan, kon ik je wel wat dóén. Ik was woedend op je. Om wat je Angela had aangedaan. Om wat je iedereen hebt aangedaan. Wat je míj hebt aangedaan. Maar toen ik je weer zag...’

‘Wat?’

‘Toen herinnerde ik me weer hoe het vroeger was. We waren zulke goede vrienden met z’n drieën, verdomme. Die shit vergeet je niet zomaar.’

‘Ja...’ Geo kijkt hem aan. Onder zijn stoere politie-uiters, ziet ze vriendelijkheid. Kaiser is in de kern altijd een vriendelijk persoon geweest. ‘Ik wilde je toen eigenlijk vertellen wat er was gebeurd, wat ik had gedaan. Ik heb zo vaak op het punt gestaan. Jij had geweten wat ik moest doen. Je was altijd mijn...’

‘Wat?’

‘Mijn morele kompas. Ik heb een hoop klotedingen gedaan, Kai. Jou wegduwen was er een van.’

‘Je was zestien.’ Kaiser zucht diep. ‘Een kind. Net als ik. Net als Angela.’

‘Maar oud genoeg om beter te weten.’

‘Als ik terugkijk, begrijp ik veel dingen een stuk beter.’

Hoe je was na die nacht. Hoe je mij afweerde, je terugtrok. Dat je de rest van het jaar niet naar school kwam. Calvin heeft je echt beschadigd. Ik besepte niet hoe erg het was.' Kaiser raakt haar gezicht even aan. 'Maar vandaag heb je de waarheid verteld. Het is klaar nu. Eindelijk.'

'Eindelijk,' zegt ze hem na en ze neemt een flinke hap van haar hamburger, hoewel ze geen trek meer heeft. Liegen is gemakkelijker met een volle mond.